

Práce Anežky Fišárkové je spíše osobním vyznáním, explikací přístupu k budoucím tvůrčím úkolům. Analýzu, srovnání a exaktně z toho vyplývající závěry jako teoretický příspěvek k teorii filmové tvorby obsahuje jen zprostředkovaně a v neskrývané subjektivním pojetí.

Předložila mi - pravda po náročném rozhovoru předtím, než se pustila do závazných formulací - hotový text. Nezbyval čas měnit metodiku a pouštět se do jiné verze na stejné téma. A navíc jsem dospěl k názoru, že by to věci neprospělo. Mohli bychom dospět k průměrné práci, která by vyhověla běžným požadavkům, ale přišli bychom o kvalitu, která Anežčinu práci činí vzdor věcným omylům výjimečnou a cennou. Tou je zaujaté a upřímné přemýšlení o smyslu filmu jako umělecké disciplíny z pozice autorky i vnímavého diváka.

Jako umělkyně, ale i jako člověk, je autorka na prahu procesu, který je těžké předvídat, jak se odvine a k čemu dospěje. Všechny možnosti jsou otevřené. Motorem je nespokojenost se stavem věcí, se systémem, jak to Anežka definuje. Hranice mezi převratem a proměnou, smířením se a zázrakem je nespolehlivá. Ale pokud člověk není jen snílek, ale odhodlaný aktér, nějaké nástroje, na které spoléhá, musí po ruce mít. Anežka je nalézá v symbióze s tvůrci a díly, na které se v předkládané práci odvolává. Příbuznost mezi Mercurym, Chagallem a Havettou je pro mne jen vágní a nepřesvědčivá, ale v autorčině interpretaci funguje. Rozhodl jsem se tedy přijmout kritéria pro mne poněkud iluzorní, ale vhodná pro model světa a tvorby, jak si je Anežka stanovila.

Nemíním polemizovat s výkladem pojmů jako např. absurdita nebo patos a akceptuji je tudíž ve smyslu, který jim probantka přikládá. Její vize světa resp. její situace ve světě je pro ni natolik jedinečná, že ji nutí k objevu novotvarů - např. pojmu posmávač nebo posmávat se, který je v už v názvu a v expozici práce. Pochopil jsem, že z těchto důvodů přikládá i pojmům obecně platným, jako zmíněná absurdita, obsah, který zapadá do její modelové úvahy. No a co. V uměnovědné práci by to neprošlo, v této práci to nabývá jakéhosi nedopovězeného a vzrušujícího významu.

Za smysl diplomové bakalářské práce filmového autora pokládám především důkaz, že ten člověk je přirozeně nucen o smyslu a postupu své práce přemýšlet a že je svou inteligencí a charakterem vybaven to zvládat odpovědně. Zvolím-li tato kritéria, mohu sebe i kolegy ujistit, že Anežka Fišárková je splňuje.

Při hodnocení musím vzít v úvahu, že některá spíše jako metafory než úvahy navržená spontánní tvrzení - jako např., že "...na ... těchto momentech stojí celý život i filozofie kolem něj. Bez nich se náš svět zhroutl a vědomí tohoto nám alespoň poskytuje naději. Jsou to zázrak a blbina" - jsou jaksi za hranou a hodna domyšlení, než budou předhozena soudnému čtenáři. Takže i s přijetím kreativního modelu, jak jsem to popsal, nemohu práci hodnotit bez výhrad - jen jako svým způsobem provokativní esej. Přesto a s vědomí toho ji navrhuji k obhajobě s hodnocením B.

prof. Lubor Dohnal